

Jean Mallinger

Ἡ Θεουργία τοῦ Μαρτινισμοῦ

Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ ἄρθρο του
«Τὸ Μεγαλεῖο καὶ ἡ Ἐξέλιξις τοῦ Μαρτινισμοῦ»
πὸν δημοσιεύθηκε στὸ περιοδικὸ «Inconnues», τεῦχος 13,
(Λωζάνη, 1958)

Μετάφρασις:
ΘΕΟΔΟΥΛΟΣ, S*Τ*Τ*

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΤΟΥ
ΜΑΡΤΙΝΙΣΤΙΚΟΥ ΤΑΓΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΚΑΤΩ ΧΩΡΩΝ

(c) 2007 για την παρούσα μετάφραση
Με την επιφύλαξη παντός δικαιώματος.

Ἡ Θεουργία τοῦ Μαρτινισμού

Ὁ πως οἱ θρησκευτικὲς τελετὲς δημιουργοῦν ἓνα εἶδος ὁσμώσεως μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ γεννοῦν ἐντὸς τῶν συμμετεχόντων στίς λειτουργίες καινούργιες ἀρετές, ὁμοίως οἱ θεουργικὲς τελετὲς τίς ὅποιες συνέλαβε, πραγματοποίησε καὶ δίδαξε ὁ Μαρτίνος ντὲ Πασκουάλλυ εἶχαν ὡς στόχο τους τὴν ἐξαιρετικὴ φώτισι τῶν μυστῶν τους.

Μὲ ἰδιαίτερο ζῆλο, λοιπόν, καὶ μὲ περισσὴ προσοχὴ στὴν λεπτομέρεια ὁ Διδάσκαλος μεριμνοῦσε γιὰ τὴν ἐκπαίδευσι τῶν μαθητῶν του.

Οἱ ὁδηγίες του, οἱ ἐπιστολές του δίδουν λεπτομερεῖς ἐντολές· τὰ τυπικὰ ὀφείλουν νὰ ἐδράζονται ἐπὶ ἑνὸς μεθοδικοῦ συνόλου πρακτικῶν ζητημάτων.

Θὰ πρέπει νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν θέματα ὅπως ὁ ἴδιος ὁ θεουργός, τὸ Προσευκτήριο, τὰ ἀπαιτούμενα ἀντικείμενα, τὰ τυπικά.

Ἄς ἐπιχειρήσουμε ἐδῶ νὰ συνοψίσουμε τίς κυριότερες συστάσεις τοῦ Μεγάλου Μυητοῦ.

A. Ὁ Θεουργός

Ὁ τελετουργός δὲν θὰ πρέπει σὲ καμμία περίπτωσι νὰ αὐτοσχεδιάζει. Γιὰ νὰ προσεγγίσει τὸ

άόρατον, άπαιτεΐται κατ' άρχας μία όλοκληρωτική κάθαρσις, άφ' ένός σωματική, άφ' έτέρου ήθική.

Ό σαρκικός μας φορέας όφείλει πρώτα άπ' όλα νά έχει άπαλλαγή άπό κάθε κακή άστρική έπήρεια, άπό κάθε προσβολή κατὰ του πνεύματος ζωής που κυκλοφορεΐ μεταξυ όλων τών όντων.

Κατὰ συνέπειαν, ό μύστης – πριν άπό κάθε άλλη άσκητική – όφείλει νά άπαρνηθη την κρεωφαγία. Τουτο άποτελεΐ μία άπό τις άσφαλέστερες και πλέον έπακριβείς παραδόσεις τής «πειραματικής όδοϋ». Θ' άπέχει έπίσης άπό κάθε φαγητό το όποϊον περιέχει ζωϊκό λίπος (όδηγίες τής 13ης Αύγούστου 1768). Έδω ό Μαρτίνες άπλως έπαναλαμβάνει μία άρχαία, Πυθαγόρεια παράδοσι, την όποϊαν αίτιολογεΐ ό Πορφύριος στην πραγματεΐα του «Περί άποχής άπό το κρέας».

Παρακάτω θα διερευνήσουμε πώς ό Μαρτίνες μυήθηκε σ' αυτήν την πρώτη όδηγία.

Μία δεύτερη συμβουλή την όποϊαν κληροδοτεΐ στους μαθητές του εΐναι το νά νηστεύουν την παραμονή τών σημαντικών τελετουργιών, ιδίως δε κατὰ την περίοδο τών ίσημεριών.

Δέν θα πρέπει νά ύπάρχει το παραμικρό άκάθαρο στοιχείο, το παραμικρό κατάλοιπο στο πεπτικό σύστημα, κατὰ την κρίσιμη εκείνη στιγμή, όπου θα παρουσιασθῆ ένώπιον του Άστρικού, σε κατάστασι τελείας άθωότητος και σωματικής άγνότητος.

Όσον άφορα στην ήθική άκεραιότητα, αυτή θα έπιτευχθῆ δια τής άρετῆς τής προσευχῆς· άραγε,

αὐτὸ δὲν εἶναι τὸ βέλτιστο μέσον γιὰ νὰ τεθῆ ὁ μύστης σὲ συντονισμό μὲ τὴν Ἄρρητη Πηγὴ πάσης ὑπάρξεως;

Ὅρισμένες προσευχὲς λέγονται σὲ στάσι ὄρθια μὲ τὶς παλάμες ἀνοικτὲς πρὸς τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιο· κάποιες ἄλλες ἐκφωνοῦνται σὲ στάσι γονατιστῆ, μὲ τὸ πρόσωπο κατὰ γῆς· ἔχει σημασία καὶ ἡ ὥρα τῶν ἐπικλήσεων.

Ἐξ ἄλλου, ἡ τελετουργικὴ ἐνδυμασία ὀφείλει ν' ἀποτελέσει ἀντικείμενο ἰδιαίτερας προσοχῆς.

Ὁ τελετουργὸς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ φέρει ἐπάνω του κανένα μεταλλικὸ ἀντικείμενο· οὔτε κἂν ἀγκράφα στὸ ὑπόδημά του ἢ καρφίτσα γραβάτας· θὰ φορέσει λευκὸ χιτῶνα διακοσμημένο στὸ κάτω μέρος μὲ φαρδυὰ πορφυρῆ μπορντουῖρα. (Ἐς θυμηθοῦμε ἐδῶ τὸ ἱερατικὸ ἄμφιο τοῦ Ποντίφηκα τῆς Ρώμης).

Τὰ μανίκια θὰ εἶναι φαρδυὰ, μὲ μπορντουῖρα στὸ χρώμα τοῦ πυρός.

Δύο ταινίες, ἢ μία ἐρυθρῆ, ἢ ἄλλη πράσινη, θὰ διασταυρῶνται ἐπὶ τοῦ στήθους (*ὁδηγίαι τῆς 11ης Σεπτεμβρίου 1768*).

Β. Ὁ τόπος τοῦ Προσευκτηρίου

Ὁ γήινος κόσμος μας ἀποτελεῖ ἀντανάκλασι ἐνὸς κόσμου, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶναι συγχρόνως ἀνώτερος καὶ ξένος· συνεπῶς κάθε πρᾶξις σχέσεως μεταξὺ τῶν δύο τούτων πραγματικότητων ἀπαιτεῖ ἕναν διάκοσμο ὁ ὁποῖος θὰ τὶς θέτει σὲ συσχετισμὸ καὶ ἀκολουθῶς σὲ συντονισμό.

Θὰ πρέπει λοιπὸν ὁ τελετουργὸς νὰ θέσει τὸν ἑαυτό του ὄχι μόνον ἐντὸς ἐνὸς κύκλου, ὁ ὁποῖος νὰ δύναται νὰ τὸν ἀπομονώνει ἀπὸ ὅ,τι τὸν περιβάλλει – σὰν νὰ εὐρισκόταν ὀλομόναχος στὴν κορυφή ἐνὸς πύργου – ἀλλ’ ἀκόμη νὰ περιβάλλεται ἀπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ κόσμου: ἐνὸς ὄρατοῦ καὶ ἀοράτου πλαισίου, ὅπου θὰ πραγματοποιηθῇ ἡ τελετουργία του.

Ὁ κόσμος τοῦτος, προβαλλόμενος ὀλόγυρά του, θὰ σχεδιασθῇ ὑλικῶς μὲ κιμωλία ἐπάνω στὸ δάπεδο ¹, μέσῳ ὁμοκέντρων κύκλων, θρησκευτικῶν καὶ πλανητικῶν συμβόλων, μυστικῶν σημείων ποὺ ἀντιστοιχοῦν στίς δυνάμεις ποὺ θὰ ἐπικαλεσθῇ καὶ τῶν ὁποίων ἀποτελοῦν τὴν «ὑπογραφή»: ἐν συνεχείᾳ δέ, [ὁ συμβολικὸς αὐτὸς κόσμος] θὰ προικισθῇ μὲ ζωή, δυνάμει τῶν ἀναμένων Πυρσῶν, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν ζῶν πῦρ.

Στὴν περίπτωσι τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, δὲν ἀρκεῖ νὰ ἔχει κάποιος στὴν διάθεσί του ἕναν ἀγωγό – ἕνα μεταλλικὸ σύρμα – ἱκανὸ νὰ μεταφέρει ἠλεκτρικὰ φορτία: θὰ πρέπει ἀκόμη νὰ ἐξαπολυθῇ τὸ ρεῦμα. Μόνον τότε θὰ ὑπάρχει ἡ δυνατότης δράσεως καὶ παραγωγῆς κάποιας ἐκδηλώσεως ἐνεργείας.

Παρομοίως, στὴν κλασσικὴ Θεουργία ἀπαιτεῖται ἀφ’ ἐνὸς μὲν τὸ Ἐνεργοῦν Ὀν, ἀφ’ ἐτέρου δὲ τὸ ζῶν πλαίσιο, τὸ ὁποῖον θὰ δεχθῇ τὴν δρᾶσι του. Ἐμψυχωμένο ἀπὸ τὸν τελετουργό, τὸ πλαίσιο εἰσέρχεται σὲ

¹ Ὁφείλουμε πάντως νὰ ποῦμε ὅτι ὑπάρχει καὶ ἡ ἐναλλακτικὴ λύσις τοῦ Τάπητα ὁ ὁποῖος – ὡς ἐκ τῆς συστάσεώς του (μάλλινος) – ἔχει ἐπὶ πλέον τὴν ιδιότητα νὰ παρέχει μόνωσι ἀπὸ τὰ γήινα ψυχικὰ ρευστά (ΣΤΜ).

συντονισμό μὲ τὶς ἀόρατες Πραγματικότητες, ὅποτε ἡ ὄσμωσις μεταξὺ τῶν κόσμων δύναται νὰ ἀρχίσει νὰ ἐκδηλώνεται.

Γ. Τὰ ἀπαιτούμενα ἀντικείμενα

Ἡ παρουσία τῶν Φώτων, τοποθετημένων σὲ συγκεκριμένα σημεῖα τῶν τελετουργικῶν κύκλων, εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ τὴν ἀποτελεσματικότητα τῶν τελετῶν.

Ὁ Μαρτίνες τὰ περιγράφει μὲ ἰδιαίτερη φροντίδα καὶ δίδει ὅλες τὶς ἀπαραίτητες ὁδηγίες γιὰ τὴν ἄψογη χρῆσι τους (ὁδηγίες τῆς 2ας καὶ τῆς 11ης Σεπτεμβρίου 1768, τῆς 2ας Ὀκτωβρίου 1768, τῆς 16ης Φεβρουαρίου καὶ 13ης Μαρτίου 1770 καὶ τῆς 24ης Μαΐου 1771).

Ὅσον ἀφορᾷ στὸ θυμίαμα – τοῦ ὁποίου δίδει τὴν ἀκριβῆ σύστασι – τὸ δηλώνει ἐπίσης ὡς ἀπολύτως ἀπαραίτητο βοήθημα γιὰ τὴν ἐπιτυχή τέλεσι.

Ἡ ὥρα τῆς τελετῆς πρέπει ἐπίσης ν' ἀποτελεῖ ἀντικείμενο ἐξαιρετικῆς συνέσεως. Ὁ τελετουργὸς ὀφείλει νὰ ἐνεργεῖ μόνον κατὰ τὴν περίοδο ὅπου ἡ σελήνη εἶναι αὐξουσα.

Ἐξ ἄλλου, κάποιες μείζονες τελετουργίες θὰ πρέπει νὰ τελοῦνται ὑποχρεωτικῶς κατὰ τὶς ἰσημερίες.

Δ. Τὰ Τυπικά

Ὅπως ὁ Καλλιόστρο στὸν αἰγυπτιακὸ του τύπο, ἔτσι καὶ ὁ Μαρτίνες μεταχειρίζεται προσευχῆς καὶ

ἐπικλήσεις ὑψίστης ἀνατάσεως γιὰ τὴν ἐπίτευξι
στόχων σύννομων μὲ τὴν πλέον αὐστηρὴ θρησκευτικὴ
ὀρθοδοξία.

Ἐδῶ δὲν γίνεται χρῆσις ἐπικλήσεων πρὸς ὄντο-
τητες τοῦ σκότους ἢ πρὸς λανθάνουσες δυνάμεις, σχε-
τιζόμενες μὲ ὑποπτες πηγές δυναμικῆς ἐνεργείας πού
διψοῦν γιὰ πραγμάτωσι.

Ὁ Μαρτίνες εἶναι πιστός· ἡ εὐσέβειά του εἶναι
ζῶσα, ἡ δὲ ἐμπιστοσύνη του πρὸς τὸν Θεὸ ἀκτινο-
βολεῖ.

Πόσο συγκλονιστικοὶ εἶναι οἱ σπαραγμοὶ τῆς
ψυχῆς ἢ ὅποια – ἐν μέσῳ τοῦ σκότους τοῦ κόσμου –
ὑψώνεται πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ αἰτεῖται βοήθεια καὶ
ἔλεος!

Πόσο ἀσυνεπεῖς καὶ ἀδέξιοι εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ἱερεῖς
τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας οἱ ὅποιοι καταδικά-
ζουν συλλήβδην ὅ,τι δὲν ἐμπίπτει στὸ δικό τους λει-
τούργημα! Δὲν ἀντιλαμβάνονται ὅτι ἀναθεματίζοντας
τὴν θεουργία, καταδικάζουν τὶς δικές τους πρακτικὲς
καὶ τὴν ἴδια τὴν θρησκεία!

Τὴν ἴδια ἔλλειψι τῆς πλέον στοιχειώδους κοινω-
νικῆς ψυχολογίας καταδεικνύουν ὀρισμένοι καθολικοὶ
ἐπιστήμονες τῆς ἐποχῆς μας, οἱ ὅποιοι – ὠθούμενοι
ἀπὸ τὸ ἴδιο τυφλὸ μῖσος πρὸς τὴν Ἀλήθεια καὶ
ἐπιζητῶντας δημοσιότητα – συγκροτοῦν «συλλόγους
γιὰ τὴν διερεύνησι τῶν παραφυσικῶν φαινομένων»
ὅπου, ἀφοῦ ἐπιδείξουν κάποιους ψευδο-φακίρηδες καὶ
λοιποὺς φαντασιόπληκτους, δηλώνουν βαρύνουσα
ὅτι ὁ ἐσωτερισμὸς εἶναι ἀνύπαρκτος, ὅτι δὲν ὑπάρχει

τηλεπάθεια, διόρασις, ἔκστασις ἢ προαισθήσεις, οὔτε ἐκδηλώσεις τοῦ ὑπὲρ - πέραν, ἐπιβάλλοντας ἕναν ὑλιστικὸ ἀθεϊσμό καὶ ὑπονομεύοντας τὸ ὑπερφυσικὸ τὸ ὁποῖον ἐπικαλοῦνται!

Ἄς δοῦμε τώρα σὲ τί εἶδους τελετουργίες ἐπιδιδόταν ὁ Μαρτίνες καὶ σὲ τί ἀποτελέσματα ἔφθανε.

Ἡ ἀλληλογραφία του καὶ οἱ ὁδηγίες του μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ κατατάξουμε τίς θεουργικὰς ἐφαρμογὰς του στὶς ἑξῆς κατηγορίες:

1. Τελετουργίες καθάρσεως τῆς γήινης αὔρας

Ὁ Μαρτίνες γνώριζε ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκπέμπει διαρκῶς ἐκτὸς αὐτοῦ σκέψεις ὑλικές· αὐτὲς οἱ νοητικὲς εἰκόνες, προβαλλόμενες στὸ ἀστρικὸ εἶναι ἀκατάλυτες καὶ σχηματίζουν μίαν ἄλυσσο τοῦ πεπερωμένου του, τοῦ ὁποῖου τὸ βάρος θὰ φέρει σὲ κάθε ὑπαρξί του.

Πόσα ὄντα δὲν ἀποστέλλουν στοὺς πλησίον τους σκέψεις φθόνου καὶ μίσους, ρεύματα ἐχθρότητος ἢ φόνου, τῶν ὁποίων τὴν ἔντασι μεγεθύνει ἀκόμη περισσότερο ἢ διαφορὰ τάξεως, φυλῆς ἢ ἔθνους.

Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν τελειώνει ἐδῶ: ἡ ἀστρική ἀτμόσφαιρα τῆς ὑψηλίου μας μαστίζεται ἀπὸ μύρια ἄλλα ὀλέθρια νέφη, τὰ ὁποῖα συντηροῦν ἢ ἀπὸ τὰ ὁποῖα τρέφονται πολυάριθμα διεστραμμένα ὄντα. Ἡ πτώσις τοῦ Ἀδάμ προκάλεσε αὐτὴ τὴν δημητηριώδη ἀτμόσφαιρα. Μόνον οἱ μείζονες θεουργικὰς τελετουργίες εἶναι ἱκανὲς νὰ τὴν καταπολεμήσουν ἐπιτυχῶς, νὰ τὴν διαλύσουν ἢ τοῦλάχιστον νὰ τὴν ἀποδυνα-

μώσουν. Τὴν ἀκριβῆ δὲ στιγμὴ τῶν ἰσημεριῶν τὸ γενικὸ πλαίσιο τῆς φύσεως εἶναι πλέον δεκτικὸ γιὰ τέτοιου εἴδους πραγματώσεις².

Οἱ ἐν λόγῳ ἔξορκισμοὶ τῆς αὔρας τῆς ὑψηλίου ἀπαιτοῦν ἕναν τελετουργικὸ διάκοσμο ἐπιβλητικὸ καὶ σημαντικὸ: ἐπὶ παραδείγματι, ἕναν μεγάλου ἀριθμοῦ φώτων (τὰ ὅποια δύνανται νὰ φθάσουν τὰ ἐνενηντα ὀκτώ), καθὼς καὶ μακρῆς καὶ ἐπαναλαμβανόμενες ἐπικλήσεις.

Ἐδῶ, ἰδίως, ὁ μύστης προσβλέπει ἀποκλειστικῶς στὸ γενικὸ συμφέρον τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐργάζεται μόνος, μάχεται μόνος, ἐκτίθεται μόνος, μὲ πνεῦμα ἀνταπαρνήσεως καὶ ἐλέους.

2. *Ίαματικές τελετουργίες*

Ὁ Μαρτίνες εἶναι πεπεισμένος ὅτι κάποιες τελετουργίες εἶναι ἱκανῆς νὰ προκαλοῦν ἢ νὰ ἐπιταχύνουν τὴν ἐξ ἀποστάσεως θεραπεία ἀσθενοῦς. Περιγράφει λοιπὸν διὰ μακρῶν πῶς ἔσωσε τὴν σύζυγό του ἀπὸ τοῦ χάρου τὰ δόντια (ἐπιστολὴ τῆς 7ης Ἀπριλίου 1770) ἢ κάποιον ἀπὸ τοὺς μαθητῆς του (ἐπιστολὴ τῆς 11ης Σεπτεμβρίου 1768).

² Ἡ ἀκριβὴς ὥρα αὐτῶν τῶν τελετουργιῶν ἐξαρτᾶται μὲν ἀπὸ τὴν ἀκριβῆ στιγμὴ τῶν ἰσημεριῶν, ἀλλὰ λαμβάνει ἐπίσης ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν φάση τῆς σελήνης (ΣτΜ).

3. Τελετουργίες Συμφιλίωσης και Έπανεντάξεως (Αποκαταστάσεως)

Ο Μαρτίνες διαβεβαιώνει όλους τους μαθητές του ότι μία καλῶς τελουμένη τελετὴ ὀφείλει ἀπαραιτήτως νὰ φέρει καρπὸς καὶ νὰ δώσει ἀποτελέσματα ἀπτὰ καὶ αἰσθητά, ἐὰν ὅλοι οἱ συμμετέχοντες ἔχουν ἀγνή καρδιὰ καὶ εἰλικρινῆ πίστι.

Τὸ ὄφελος τὸ ὁποῖον ἀντλεῖ ὁ Μεμνημένος ἔγκειται σὲ μία ἄμεση θέασι ἢ ὄραμα, πὸν παρέχεται ὡς ἀσφαλῆς μαρτυρία τῆς συμφιλίσεώς του μὲ τὸν Θεὸ καὶ τῆς προόδου του στὴν ὁδὸ τῆς Έπανεντάξεως (Αποκαταστάσεως). Ἡ θέασις αὐτῆ, οἱ ἀνταύγειες, τὰ ἱερόγλυφα, τὰ μυστηριώδη σημεῖα παρουσιάζονται στοὺς τελετουργοὺς κατὰ τρόπον ἀπότομο.

Κάποιες φορὲς εἶναι ἔγχρωμα. Ἡ ἐμφάνισις τους συνδυάζεται μὲ ἓνα αἶσθημα ψύχους. Ὁ δὲ Μαρτίνες διευκρινίζει αὐτὴ τὴν μεταφυσικὴ ἀλήθεια τὴν ὁποῖαν δύναται νὰ περιγράψει μόνον ὅποιος ἔχει ἐπαρκῆ ἐμπειρία: «Ὅλα αὐτὰ σὰς ἀναγγέλουσιν τὴν ἀρχὴν τῆς ἐλκύσεως τοῦ [τελετουργικῶς] ἐργαζομένου ἀπὸ τὸ *Chose*»³.

Αὐτὲς οἱ «διελεύσεις»⁴ συχνότατα ἦσαν συγκεκριμένα σύμβολα. Ὁ Μαρτίνες εἶχε ἐτοιμάσει καὶ

³ Ἔτσι ἀποκαλεῖτο «τεχνικῶς» τὸ πνευματικὸ ἐπίπεδο μὲ τὸ ὁποῖον ἀλληλεπιδροῦσε ὁ τελετουργός (ΣτΜ).

⁴ *Passes*. Ὁ ὅρος αὐτὸς δήλωνε τὶς αἰσθητὲς ἐκδηλώσεις τοῦ ἀοράτου, οἱ ὁποῖες ἔγκειντο κυρίως σὲ φευγαλέες ἀλλὰ σαφεῖς καὶ αἰσθητὲς φωτεινὲς ἀνταύγειες (ΣτΜ).

ἐμπιστευθῆ σὲ ἐπίλεκτους μαθητὲς του ἓνα λεξικό μὲ ἄνω τῶν 2400 τέτοια ἱερόγλυφα! ⁵

Τοῦτο καταδुकνύει τὸ πόσο δύσκολη ἦταν ἡ ἐρμηνεία τους. Πάντως, καθ' ὃ μέτρο οἱ μαθητὲς ἐξυψώνοντο κατὰ βαθμὸ καὶ γνώσεις, οἱ θεάσεις καθίσταντο σαφέστερες καὶ πιὸ ἐπιβλητικές. Ἐπρόκειτο γιὰ πραγματικὲς «ἐκδηλώσεις» τοῦ ἀοράτου.

Ἐτσι στὶς 24 Δεκεμβρίου τοῦ 1770 ὁ Μεμνημένος Grainville γράφει, ἀπὸ τὸ St. Omer, στὸν ἀδελφὸ του Willermoz στὴν Λυών: «Τὸ ἴδιο τὸ *Chose* μᾶς συνδέει μαζὺ του διὰ τῆς πεποιθήσεως, τῆς βεβαιότητος καὶ τοῦ ἐμφανοῦς... Γιατὶ νὰ μὴ μᾶς εἶναι ἐπιτρεπτό νὰ προσπαθήσουμε νὰ πείσουμε γι' αὐτὸ τοὺς ἀδελφούς μας;... Τὸ μόνο πὸν μποροῦμε εἶναι νὰ εὐχόμεσθε ὅτι κι ἐκεῖνοι θὰ ἔχουν κάποτε τὴν εὐτυχία τὴν ὁποῖαν ἀπολαμβάνουμε ἐμεῖς τώρα...».

Ἄλλ' ἀκόμη καὶ ὁ Louis-Claude de Saint Martin, ὁ ὁποῖος ἐγκατέλειψε τὴν ὁδὸ πὸν τοῦ εἶχε χαράξει ὁ Μυητῆς του, σὰν ἀπὸ καθυστερημένες τύψεις πρὸς ἐκεῖνον ⁶, γράφει: «Δὲν θὰ σᾶς κρύψω ὅτι στὴν σχολή

⁵ Angéliques – Images du culte Théurgique, vol. 1, édition par R. & C. Amadou, CIREM 2001 (ΣτΜ).

⁶ Ὁ Jean Mallinger, ὅπως καὶ ἄλλοι «σκληροπυρηνικοὶ» Ἐκλεκτοὶ Κοὲν τῆς ἐποχῆς του, ἀδυνατεῖ νὰ κατανοήσῃ τὸ γιατί ὁ Saint Martin ἐγκατέλειψε τὴν ὁδὸ τῆς ἐξωτερικῆς τελετουργίας γιὰ νὰ ἐστιασθῆ στὴν ἐσωτερικότερη «Ὀδὸ τῆς Καρδιάς». Σήμερα εἶναι γενικῶς παραδεκτὸ ὅτι ὁ Μαρτινισμὸς κατὰ Saint Martin ἀποτελεῖ ἀπαραίτητη καὶ οὐσιωδέστατη προϋπόθεσι γιὰ τὴν ὀρθή (καὶ ἀκίνδυση) ὄδου στὴν ὁδὸ τῆς τελετουργίας. Γι' αὐτὸ καὶ

ἀπὸ τὴν ὁποῖαν πέρασα πρὸ εἰκοσιπενταετίας, οἱ κάθε λογῆς "ἐπικοινωνίες" ἦσαν πολυάριθμες καὶ συχνές· εἶχα κι ἐγὼ τὸ μερίδιό μου σ' αὐτές, ὅπως καὶ τόσοι ἄλλοι»⁷.

Κι ἐὰν ὀρισμένοι, ἀπομονωμένοι μέσα στὸ προσευκτῆριό τους, ἀδυνατοῦν νὰ φθάσουν σὲ τέτοια ἀποτελέσματα, ἢ ἀτρόμητη ἐπιμονὴ καὶ ἢ ἄοκνη ἐγκαρτέρησις σπανίως παραμένουν ἄκαρπες. Ἡ περὶ πτωσις τοῦ ἐντίμου Willermoz εἶναι χαρακτηριστικὴ. Ἦταν ἀναγκασμένος νὰ περιμένει μέχρι τὴν 29ῃ Ἀπριλίου 1785 – δηλαδὴ ἕνδεκα χρόνια ἔπειτα ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ Διδασκάλου του – γιὰ νὰ τοῦ ἐπιδαψιλευθῇ ἡ Χάρις καὶ νὰ γευθῇ τὴν δωρεὰ τέτοιων ὁραμάτων ὡς ἀνταμοιβὴ τῆς τόσο ἐνάρετης ἐγκαρτερήσεώς του.

Ὅμως, πόσοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ δὲν ἐπιδεικνύουν οὔτε ἐπαινετὴ ἐπιμονή, οὔτε ἀδιατάρρακτη ἐμπιστοσύνη στὴν Θεία Εὐσπλαχνία!

Ὁ ὑπέρτατος σκοπὸς κάποιων ἐνθέρμων Μαρτινιστῶν δὲν ἦταν, ἄραγε, τὸ νὰ λάβουν ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Θεῖον Ἐπανορθωτὴ εὐθεΐα καὶ ἄμεση ἐπικοινωνία; Γιὰ ὀρισμένους τοῦλάχιστον, τοῦτο ἀληθεύει ⁸.

σὲ ἀρκετὰ Μαρτινιστικὰ Τάγματα οἱ «Ἐκλεκτοὶ Κοῦν» ἀποτελοῦν μεταγενέστερο στάδιο ἢ ἐσώτερο κύκλο, στὸν ὁποῖον δὲν ἔχουν πρόσβασι παρὰ μόνον ὅσοι ἔχουν ἀποδείξει **αὐθοομήτως καὶ ἐμπράκτως** τὴν κλίσι τους πρὸς αὐτὴν τὴν ὁδὸ (ΣτΜ).

⁷ Ἀναφ. ἐν: A. Franck, La Philosophie Mystique en France, Paris 1866, p. 17.

⁸ Ἀναφ. ἐν: Van Rijnberk, Un Thaumaturge au XVIII Siècle (Martinès de Pasqually), Paris, Alcan 1935, p. 79.

Τὶ θὰ πρέπει νὰ σκεφθοῦμε ὅσον ἀφορᾷ σὲ αὐτὲς τὶς ἐμπειρίες;

Ὁ δόκτωρ Van Rijnberk, ἐπὶ μακρὸν καθηγητὴς φυσιολογίας στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Ἄμστερνταμ, εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἀρμόδιος γιὰ νὰ μᾶς ἀπαντήσῃ ἐπὶ τούτου.

Ἄραγε, τὰ ἐν λόγῳ ὁράματα ἀποτελοῦσαν ψευδαισθήσεις λόγῳ αὐταπάτης τῶν αἰσθήσεων, φαντασιώσεις ἐξ αἰτίας αὐθυποβολῆς, ὑποβοηθούμενες παραισθήσεις, στερεότυπες εἰκόνες ὀφειλόμενες στὸ φαινόμενο τῆς ἰδεοληψίας;

Τὸ προσωπικὸ του συμπέρασμα εἶναι ὅτι οἱ ἀστρικὲς αὐτὲς «διελεύσεις» στίς ὁποῖες ὠθοῦσε ὁ Μαρτίνες τοὺς μαθητὲς του, ἐμπίπτουν πράγματι στὴν τάξι τῶν μεταψυχικῶν φαινομένων, τῶν ὁποίων σήμερα ἡ δυνατότης δὲν δύναται νὰ ἀμφισβητηθῇ. Καὶ καταλήγει στὸ προαναφερθὲν ἔργο του:

«Ὁ ἴδιος ὁ Μαρτίνες δὲν μᾶς δίδει τὴν ἐντύπωσι τοῦ τυχοδιώκτη, τοῦ ἀγύρτη ἢ τοῦ θαυματοποιοῦ: ἀντιθέτως, παρουσιάζεται στὴν κρίσι μας ὡς ἓνας ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἐξαιρετικὸς ἄνδρες, τοὺς προικισμένους μὲ ἀσυνήθιστο ψυχισμό, οἱ ὁποῖοι – στὸ διάβα τῶν αἰώνων – καταπλήσσουν τὴν ἀνθρωπότητα μὲ τὴν ὑπεροχὴ τῶν ἀποκρῦφων δυνάμεών τους»⁹.

⁹ Id., p. 128.